

4/8/06

דניאל,

לפני עשרים שנה וחמישה חודשים הבאנו אותך הביתה, אמא שלך ואני, לאותו בית קטן בירושלים שמוישי תאר. רצינו להביא אותך לבד, בעצמנו. אני זוכר ששמנו אותך על השידה בחדר השינה שלנו, הסתכלנו עליך ובכינו מרב אושר. לא האמנו שכזה מזל היה לנו. היית כל כך יפה. תמיד היית מוצלח, דניאל, היית מבריק, היית מחונן. מה שאחרים לא מבינים בחיים שלמים אתה הבנת ברגע, כולל את מה שעמד לפניך כשנכנסת ללבנון, זה היה ברור לי שאתה מבין את המשמעות. היית ילד מבריק, היית יפה בצורה שאי אפשר לתאר. בחרתי בשבילך תמונה, שתהיה בעיתונים, דניאל, שיראו כמה שהיית יפה. היית גבוה, כמעט מטר תשעים, שקלת תשעים קילו, והכל היה שרירים. היה קשה מאד לסחוב אותך לפה, דניאל, יכולתי לראות את זה.

אתה לא היית חייב ללכת לגולני, והיה לך פרופיל לא קרבי. אמא שלך הסתכלה על הרגליים שלך ואמרה לי: משהו פה לא בסדר, זה לא בשביל חי"ר. אמרתי לה: בולט פה בולט שם, מה את מבינה, ניתן לאורטופדים להחליט. אמרו שבסדר, נתנו לך פרופיל נמוך. אמרתי לו: תלך למודיעין, עם הראש שלך אתה תביא יותר תועלת מלוחמים בשטח. הלכת לכל מיני מבדקים של המודיעין, כולל באנגלית שזו הייתה שפת האם שלך השנייה, ומשום מה אתה לא עברת את המבדקים וזה היה לי ברור שזה לא בגלל שאתה לא מסוגל, אתה פשוט לא רצית את זה. התעקשת ללכת ולהעלות פרופיל ולהיות חייל קרבי. רצית שאני אעזור לך בזה. לא הסכמת. אמרתי לו: דניאל, אני לא יכול ללכת ולהרים טלפונים ולדבר עם רופאים ולדאוג שיעלו לך פרופיל, אבל אם אתה נחוש לעשות את זה, אני לא יכול לעצור אותך. אנחנו לא דיברנו בבית על הצבא. למרות שגם אני הייתי חייל בצנחנים ושרתי כחייל קרבי, כמעט שלא דיברנו על זה, אבל איכשהו זה עבר אליך, אתה ידעת מה אתה צריך לעשות. הלכת, שכנעת אותם והעלית פרופיל.

ואכן כשהגיעו המסעות הארוכים, לקראת סוף המסלול, אחרי כל מסע היה מתנפח לך הקרסול ואתה צלעת. לקחנו אותך למומחה כף רגל ברמב"ם. הוא הסתכל ואמר לך: דניאל, יש לך אנומליה של הקרסול. אם אתה הולך לגולני בשביל ראש הממשלה והרמטכ"ל, ברגע הזה אני כותב לך פה המלצה שיורידו לך פרופיל, אתה לא צריך לעשות את זה. דע לך שככל שאתה תלך יותר על הרגל ככה יותר אתה תשחק את המפרק שלך ובסוף תצטרך ניתוח, וככל שתשתמש בה יותר אתה תקדים את זה. אבל אם אתה עושה את זה בשביל עצמך, אז תחליט אתה. דניאל לא ויתר. אמרתי לו שבשניים או שלושה מסעות האחרונים שנשארו לו, כולל המסע כומתה, הוא לא חייב ללכת את הכל להרוס את הרגל, שילך את החצי האחרון. דניאל לא ויתר על מילימטר. אל אף מטר הוא לא ויתר. בסוף מסע הכומתה, ראינו כמה היה קשה לו. חבר אחד סחב לו את האפוד, חבר שני את הנשק, הפרצוף שלו התעוות מכאב. יש לנו תמונות שמראות את זה, אבל אחר כך הוא התאושש. הוא לא הצטער על אף רגע. בסוף המסע, זה היה מסע אלונקות, היו לו כאבים נוראיים בכתף, בקושי היה יכול לזוז. הוא אמר לי שהוא פשוט סחב כמה שהוא היה יכול ומי שהיה יכול סחב איתו, אבל הוא לא ויתר, הוא לא ויתר לעצמו בכלום.

ידעתי שזה מסוכן, אבל קיוויתי שהוא יהיה בסדר, אמרתי לעצמי: נכנסים כל כך הרבה חיילים, שמחתי שהכניסו גם מילואים, אמרתי – למה שדניאל יעשה את הכל לבד? שכולם יעשו את זה יחד, זה יגדיל את הסיכויים שלו לחזור. אני יודע איך החיזבאללה עובדים. מחפשים את ההזדמנות, ותוקעים איפה שהם יכולים. הזהרתי אותו. אמרתי לו שיהיה ערני. שגם כשהוא חושב שהכל נגמר שיזהר, שיתפוס מחסה ויהיה מוכן.

אנחנו לא יודעים בדיוק מה קרה. אנחנו יודעים שהמפקדים שלו והחיילים שעדיין נלחמים, יבואו ויספרו לנו. אנחנו יודעים שבשעה אחת ותשע דקות בלילה הוא הלך יחד עם המחלקה שלו. דניאל היה נגביסט. נותנים את הנגב, שזה מקלע, לחיילים הכי חזקים והכי טובים. דניאל היה נגביסט, הוא היה במחלקת טילים. שלחו אותו לקורס טילים, והמג"ד אמר להם שמי שיהיה מצטיין בקורס יקבל רגילה. דניאל לא היה צריך שיגידו לו את זה פעמיים. הוא היה המצטיין של הקורס. כשהתחילה הלחימה בעזה, דניאל היה צריך לצאת לשבוע רגילה, הוא ביקש את השבוע רגילה עם החברים שלו באילת. נתנו לו. הוא אמר להם שהוא כבר בדרך ונתנו לו. אני חשבתי שזה לא נעים שהחברים שלו נלחמים והוא נוסע לבלות באילת. אני שמח שהוא עשה את זה. הוא לא הפסיד כלום. הוא בילה את השבוע, חזר לעזה, נכנס שלוש פעמים עם החברים שלו לעזה, ועוד הספקנו לראות אותו אח"כ.

כל יום דיברנו איתו. כל יום ידענו שהם אמורים להיכנס, ובסוף הוא היה מתקשר ואומר שהם לא נכנסו ללבנון. ביום שישי הוא התקשר אלי, המשפחה הייתה ברחובות אצל חברים ואני הייתי בדרך אליהם. אמרתי לו שאם הייתי יודע שהם לא נכנסים היינו באים לבקר אותו. הוא אמר לי שאפשר בשבת. אמרתי לו שאני כבר נוסע דרומה, שאני לא יודע. אמרתי לעצמי: אם דניאל אומר שאפשר סימן שהוא רוצה שנבוא לבקר אותו. בשבת בבוקר נסענו כל המשפחה. אמא שלו פחדה. שאלה אותי אם זה בטוח. בחרה מסלול נטול סיכונים. לא הסכימה שנכנס לעפולה. עקפנו את הכינרת ממזרח, היא לא ידעה שנפלו קטיושות גם על רמת הגולן, אבל אני ידעתי שזה לא מסוכן, ושזה שווה את זה. ראינו אותו כמעט שעתיים. אני שמח שביקרנו אותו, זו הייתה הפעם האחרונה שראינו אותו. לקחנו אותו מהבסיס, ישבנו איתו בחורשה, כל רמת הגולן הייתה ריקה. רק ברקע שמעו את הרעם של התותחים שלנו. זה מאד הפחיד את אמא שלו ואת האחות שלו. הבאנו לו ולחברים שלו שתייה וחומוס, כל מני חטיפים ועוגות שאמא שלו הכינה לו, ותמיד הוא הביא לחברים. כשהבאנו אותו לשער של הבסיס, הוא הלך עם ארגו של קולה ועם שק גדול וכבד מלא בכל הדברים. ראיתי שקשה לו, אמרתי לו דניאל בא אני אעזור לך או אולי תקרא למישהו שיעזור לך. הוא אמר לי לא צריך. הסתכלתי עליו עד שהוא נעלם לי מהעיניים. אמרתי לעצמי, אולי זו הפעם האחרונה שאני רואה אותו. אמרתי לעצמי שזה בטוח לא נכון. הסתכלתי עליו, ראיתי שזה קשה לו. הוא הוריד את זה רגע, ואח"כ עוד פעם לקח את זה ונעלם.

אח"כ דיברנו איתו עוד ביום שני, הוא אמר לורדה שהם נכנסים והוא לא יודע מתי הוא ידבר איתה. ידעתי שזהו, שהם בפנים. עקבתי אחרי החדשות, ידעתי בדיוק מי נמצא איפה. לא שמענו עליהם. ידעתי שהוא בגזרה המזרחית. אמרתי לעצמי ש- no news is good news, אבל זה לא עזר לנו. אמרו לי שהם נכנסו רגלית בלילה. הוא היה בחוד עם הנגב בצד ימין, יחד עם המ"מ שלו שפצוע קשה עכשיו ברמב"ם. אני מקווה שהוא יבריא ונוכל לדבר איתו. עוד חבר שלו שנהרג, אנחנו לא הכרנו אותו. אני מניח שאנחנו נכיר את המשפחה שלו. ועוד מישהו שנפצע. ראינו אותו, אמא שלו ואני. אני חושב שהוא נהרג מיד, אני לא חושב שהוא סבל. נפרדנו ממנו.

לעם ישראל היו תמיד צוררים, אף אחד לא הניח לנו לחיות שקט, אנחנו לא ויתרנו. מצפון יש את מדינת לבנון. מדינה יפהפייה, הייתי בה כמה פעמים בתור חייל. אני זוכר שנסעתי על הנגמ"ש, הסתכלתי על הארץ היפה הזו ולא האמנתי שאנשים בוחרים להלחם ולא לחיות בשלום בארץ הזאת. וזה גם מה שהיה הפעם. אנשים העדיפו להחריב את המדינה שלהם, ולקחת את הבן שלנו ועוד אחרים, בשביל מה? בשביל מה?

שלום דניאל,

אנחנו אף פעם לא נשכח אותך.

אבא

דבריו של אבינעם, אביו של דניאל, בלוויה